

Sisimiut, 21. august 2015
EM2015/47

I medfør af § 36 i Forretningsorden for Inatsisartut fremsætter jeg følgende forslag til forespørgselsdebat:

Forslag til forespørgselsdebat om, hvordan vi som samfund kan opnå bedre inklusion af personer med et handicap i vores samfund. Hvordan skaber vi reelle og konkrete muligheder for, at personer omfattet af handicaplovgivningen kan opnå adgang til vores uddannelsessystem og i sidste ende vores arbejdsmarked? Hvordan skaber vi et mere rummeligt uddannelsessystem og arbejdsmarked med fokus på muligheder for personer med et handicap?

(Medlem af Inatsisartut, Agathe Fontain, Inuit Ataqatigiit)

Når vi politisk ønsker at ændre forholdene for nogle af de svagest stillede borgere i vores samfund, risikerer vi let, at vores velmenende politiske initiativer i praksis bliver upraktiske i visse tilfælde og måske endda uhensigtsmæssige andre tilfælde. Så er hensigten med vores initiativer forsvundet, hvilket ingen kan være tjent med. Men, hvordan sikrer vi virkeliggørelsen af vores drømme om, hvordan det grønlandske samfund skal behandle nogle af sine svagest stillede? Handler det om, at vi engang imellem må tage det grundlæggende til revision? Jeg fremsender dette forslag til forespørgselsdebat med et håb om at tage en grundlæggende debat af, hvordan vi sikrer os, at hele måden, hvorpå vi tænker og handler overfor personer omfattet af handicaplovgivningen, i højere grad fordrer en aktiv rolle i samfundet snarere end pacificering gennem offentlige ydelser.

Hvor ofte ser vi ikke friske unge mennesker, der er blevet puttet ind i den kasse, vi kalder førtidspension? Ja, de har et handicap, men det betyder ikke, at de ikke gerne vil ud i samfundet, deltage og gøre det, de kan for Grønland. Når vi pacificerer sådanne unge mennesker med førtidspension, øger vi ikke kun omkostningerne for samfundet, vi fratager et ungt menneske retten til en grundlæggende kilde til et socialt liv. Vi stempler dem samtidig som værende ikke brugbare for landets arbejdsgivere, uden at have givet dem en reel chance for at vise, hvad de er gode til.

Vi kan starte med vores uddannelsessystem. Det er selvfølgelig indrettet således, at det skal motivere og opfordre landets borgere til at dygtiggøre sig, skabe viden, indhente viden og bruge denne viden. Men er vores uddannelsessystems indretning ligeledes en hæmsko for personer med et handicap? Er det muligt at gøre vores uddannelsessystem så rummeligt, at det ikke kun kan omfavne de personer, der kan evalueres på den traditionelle måde? Og hvor er der plads til de personer, der har et handicap, når de har færdiggjort folkeskolen?

Det er klart, at arbejdsmarkedet ligeledes skal være klar til at tage imod personer med et handicap. For, det er jo i sidste ende det, vi som samfund gerne vil have, en uddannelse skal bruges til. Kan vi fra politisk side påvirke arbejdsmarkedet på positiv vis; skabe rammerne for at landets arbejdsgivere har råd til og kan se fordelene i at gøre arbejdsmarkedet tilgængeligt for personer omfattet af handicaplovgivningen? Og hvordan?

Det kræver, at vi som samfund tør at stille visse realistiske krav, men også at vi som samfund gentænker, hvordan vi kan inkludere personer omfattet af handicaplovgivningen. Hvordan vi i højere grad går bort fra forsørgelse til inklusion. At vi skal skabe muligheder for, at personer, der er omfattet af handicaplovgivningen også kan være med til at have indflydelse på indholdet i deres eget liv.

Jeg håber på en positiv, konstruktiv og ikke mindst fremadskuende debat om fremtiden for personer med et handicap.

Forslag til Inatsisartutudtalelse

På baggrund af forespørgselsdebatten fremsætter jeg følgende forslag til Inatsisartutudtalelse:

Inatsisartut ønsker at arbejde for skabelsen af et mere rummeligt uddannelsessystem samt et arbejdsmarked, der i højere grad er parat til at inkludere personer omfattet af handicaplovgivningen. Inatsisartut opfordrer Naalakkersuisut til at arbejde for en mere realistisk og nutidig inklusion af personer omfattet af landets handicaplovgivning, således disse personer ikke pacificeres, men i højere grad får lov til at deltage i uddannelsessystemet og på arbejdsmarkedet, og dermed aktivt i samfundet.